

UCHWAŁA NR XI/88/2019
Rady Gminy Borkowice
z dnia 18 grudnia 2019 r.

w sprawie: udzielenia odpowiedzi na skargę Prokuratora Okręgowego dotyczącą uchwały w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych na terenie Gminy Borkowice, których zarządcą lub właścicielem jest Gmina Borkowice udostępnianych przewoźnikom i przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506 ze zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1

1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie VIII Wydział Zamiejscowy w Radomiu odpowiedź na skargę Prokuratora Okręgowego w Radomiu z dnia 19 listopada 2019 roku, sygn. akt Po Pa 98.2019 /data wpływu 22.11.2019r/ na uchwałę nr XXVI/157/2013 Rady Gminy w Borkowicach z dnia 10 lipca 2013r w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych na terenie Gminy Borkowice, których zarządcą lub właścicielem jest Gmina Borkowice udostępnianych przewoźnikom z wnioskiem o oddalenie skargi.

2. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Borkowice, zobowiązując go do przekazania skargi wraz z odpowiedzią na skargę i niniejszą uchwałą Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie VIII Wydział Zamiejscowy w Radomiu.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Mirosław Długosz

Borkowice, 18.12.2019r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
Wydział VIII Zamiejscowy
w Radomiu
ul. Słowackiego 7
26-600 Radom**

Skarżący: Prokurator Okręgowy w Radomiu
ul. Malczewskiego 7, 26-600 Radom

Organ: Rada Gminy Borkowice
NIP: 601 00 85 857
Regon: 670223540
adres do doręczeń:
26-422 Borkowice
ul. Ks. Jana Wiśniewskiego 42

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Na podstawie art. 54 §2 i 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz.U. z 2019r., poz. 2325 ze zm.) Rada Gminy Borkowice przekazuje wraz z niniejszą odpowiedzią Skargę z dnia 19.11.2019r sygn. akt PO IV Pa 98.2019 /data wpływu 22.11.2019r/ Prokuratora Okręgowego w Radomiu na uchwałę nr XXVI/157/2013 Rady Gminy w Borkowicach z dnia 10 lipca 2013r w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych na terenie Gminy Borkowice, udostępnionych przewoźnikom, wnosząc o oddalenie skargi.

UZASADNIENIE

Pismem sygn. akt PO IV Pa 221.2019 z dnia 19.11.2019r. /doręczonym do Urzędu Gminy w Borkowicach w dniu 22.11.2019r./ Prokurator Okręgowy w Radomiu skierował do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie VIII Wydział Zamiejscowy w Radomiu za pośrednictwem Rady Gminy w Borkowicach, skargę na uchwałę na XXVI/157/2013 Rady Gminy Borkowice z dnia 10 lipca 2013r w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych na terenie Gminy Borkowice, udostępnionych przewoźnikom, zarzucając istotne naruszenie przepisów Konstytucji RP i w związku z art. 16 ust.4 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r o publicznym transporcie zbiorowym (zwaną dalej ustawą), w zakresie §3, to jest art. 7 i 94 Konstytucji RP w związku z art. 16 ust. 4 ustawy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie w §3 uchwały jednolitej stawki w wysokości 0,05 zł za każde zatrzymanie środka transportu na przystanku komunikacyjnym, którego właścicielem jest Gmina Borkowice, bez dokonania uprzedniej analizy wskazującej, że zastosowanie

jednej stawki dla wszystkich przewoźników operujących na przystankach, których Gmina Borkowice jest właścicielem lub zarządzającym, będzie uwzględniać niedyskryminujące zasady, o których mowa w w/w przepisie.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącego Organ stwierdza, że uchwała podjęta przed ponad 6 laty była przedmiotem nadzoru Wojewody Mazowieckiego, który nie stwierdził naruszenia przepisów ustawy o publicznym transporcie zbiorowym zarówno w zakresie istotnym, jak też nieistotnym, bowiem nie wydał w przedmiocie zaskarżonej uchwały rozstrzygnięcia nadzorczego.

Organ wskazuje, że w przepisie art. 16 ust. 4 ustawy wskazano, że stawka opłaty jest ustalana z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad. Dyskryminacja to „prześladowanie poszczególnych osób lub grup społecznych albo ograniczanie ich praw ze względu na rasę, narodowość, wyznanie, płeć itp.” Słownik języka polskiego PWN; <http://sjp.pwn.pl>. Zatem przez zaprzeczenie niedyskryminujące zasady powinny aprobeować nieprześladowanie albo nieograniczanie praw, realizując m.in. zasadę równości wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP. W doktrynie podnosi się, że „zasada równości ma charakter uniwersalny, obejmuje każdą jednostkę, a tym samym osobę fizyczną i osobę prawną, jak również jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, bez względu na inne przesłanki jak na przykład obywatelstwo” (por. M. Chmaj, Równość wobec prawa i zakaz dyskryminacji (w:) M. Chmaj (red.), Konstytucyjne wolności i prawa w Polsce, Zasady ogólne, t. I, Kraków 2002, s. 126). Praktyczne stosowanie konstytucyjnej zasady równości (znajdującej swoje odbicie w niedyskryminującym charakterze opłat za korzystanie z samorządowych przystanków lub dworców) powinno się przejawiać w ustalaniu przez organy prawotwórcze jednostek samorządu terytorialnego stawek równych, nieróżnicujących w żaden sposób podmiotów korzystających z takich obiektów. Jest to działanie ze wszelkich względów celowe i zasadne.

Natomiast w orzecznictwie sądowoadministracyjnym w tym zakresie ujawnił się odmienny pogląd, którego zdaniem organu jednak nie sposób zaakceptować. Przykładowo: WSA w Łodzi w wyroku z dnia 2.10.2013 r., *III SA/Łd 736/13*, stwierdził, że „ustalenie jednej stałej opłaty dla wszystkich przewoźników jest krzywdzące dla przewoźników wykonujących przewóz małymi pojazdami, gdyż muszą oni partycypować w ponoszeniu kosztów utrzymania przystanków w takim samym stopniu jak przewoźnicy realizujący przewozy «dużymi» pojazdami, mimo że ci ostatni przewoźnicy w większym stopniu przyczyniają się powstania tych kosztów”. Z kolei WSA w Krakowie w wyroku z dnia 07.07.2015 r., *III SA/Kr 1599/14*, stwierdził, „że na wielkość kosztów utrzymania przystanków istotny wpływ ma wielkość pojazdów, które się na nim zatrzymują. Przewoźnicy obsługują poszczególne linie regularne różnymi pojazdami.(...)W uproszczeniu należy przyjąć, że duży i ciężki pojazd przewożący kilkadziesiąt osób generuje większe koszty utrzymania i obsługi przystanków od pojazdu zabierającego jedynie kilku lub kilkunastu pasażerów”. W wyroku z dnia 08.05.2019r WSA w Kielcach sygn. akt *II SA/Ke 225/2019*, *LEX nr 2671274* sąd stwierdza, że „rodzaj pojazdów, którymi wykonywane są przewozy na terenie danej gminy, ma znaczenie przy ocenie, czy wprowadzenie jednej stawki opłaty dla środków transportu zatrzymujących się na przystanku bez względu na wielkość (gabaryty) tych pojazdów nie będzie dyskryminować określonej grupy adresatów tej uchwały”

Powyższe stanowisko o zasadności różnicowania opłat za korzystanie z obiektów samorządowych - zdaniem Organu narusza dominującą w tym zakresie praktykę ich nieróżnicowania, godzi w konstytucyjną zasadę równości. A ponadto jest nieracjonalne, niecelowe i w praktyce niemożliwe do zweryfikowania. Takie podejście prowadzi do zbędnego i nieuzasadnionego obciążenia gminy w sferze kontrolnej; co więcej – wręcz niekiedy niemożliwego do zrealizowania (por. Artur Kokoszkiewicz: Opłaty za korzystanie z przystanków komunikacyjnych lub dworców jednostek samorządu terytorialnego – problemy praktyczne wyd. el. Lex/

W praktyce przedsiębiorstw zajmujących się transportem zbiorowym przewozy nie są dokonywane wyłącznie jednolitym taborem. W zależności od potrzeb i planowanego obciążenia kursów mogą być one realizowane mniejszymi lub większymi pojazdami. W obrocie gospodarczym regularnie zdarzają się sytuacje, w których większy pojazd zabiera znacznie mniej pasażerów aniżeli pojazd mniejszy, zresztą z wygodą dla korzystających. Idąc dalej należałoby różnicować pojazdy ze względu na ich rzeczywistą masę (pojazd większy może przecież przewozić np. jedną osobę, a pojazd mniejszy - komplet, np. 20 osób i kierowcę, co ma realny wpływ na masę) czy też czas zatrzymywania się na przystanku (czas postoju ma także wymierny wpływ na degradację nawierzchni; analogicznie do powyższego - postój pojazdu mniejszego może trwać znacznie dłużej niż większego). Taka ingerencja wymuszałaby konieczność montowania wag i stoperów na każdym przystanku. Brak jest racjonalnych przesłanek do różnicowania pozycji przewoźnika w zależności od tego, czy posiada i wykonuje przewozy pojazdami większymi albo mniejszymi i w jaki sposób poddać transport zbiorowy nieustającej kontroli? Organ pobierający opłaty, czyli Wójt nie posiada informacji na temat pojazdów przewoźnika, zaś uzyskanie tej wiedzy wymagałoby od organu pobierającego opłaty za przystanki dogłębnej weryfikacji, jakie pojazdy dany przewoźnik posiada oraz jakim pojazdem wykonywany jest dany kurs. Nie jest to jednak fizycznie możliwe. Należałoby stworzyć w Urzędzie Gminy dodatkowy referat ds. kontroli komunikacji zbiorowej na gminnych przystankach? To generuje bardzo duże koszty osobowe. Koszt rocznego zatrudnienia pracownika do celów kontroli przy zatrudnieniu wg minimalnego wynagrodzenia to koszt ok. 33 tys. zł (2.250 zł x 12 miesięcy x składka zus po stronie pracodawcy). Gmina Borkowice nie jest w stanie zebrać w ciągu całego roku takich środków z opłat za przystanki. Co znamienne żaden przewoźnik nigdy nie kwestionował, że wysokość opłaty określona zaskarżonym przepisem Uchwały jest w jakikolwiek sposób dyskryminująca.

Dywagacje i wątpliwości można mnożyć, jednak prowadzą one do jednego wniosku zdaniem Organu – sytuacji korzystających z przystanków lub dworców nie należy różnicować.

Mając powyższe na uwadze Organ wnosi o oddalenie skargi jako bezzasadnej. Niemniej jednak, jeżeli sąd stwierdzi nieważność zaskarżonego przepisu Organ oczywiście podejmie inicjatywę uchwałodawczą w zakresie zgodnym z nową interpretacją przepisu art. 16 ust. 4 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym.

Zal.

1. Odpis odpowiedzi na skargę 2 szt.
2. Akta odpowiedzi:
 - 1) Uchwała Nr XI 88 2019 z dnia 18 grudnia 2019r.
 - 2) Skarga Prokuratora Okręgowego w Radomiu
 - 3) Uchwała Nr XXVI/157/2013 z dnia 10 lipca 2013r.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Mirosław Długosz

Uchwała numer XI/88/2019 “w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę Prokuratora Okręgowego dotyczącą uchwały w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych na terenie Gminy Borkowice, których zarządcą lub właścicielem jest Gmina Borkowice udostępnianych przewoźnikom I przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.” została podjęta następującą proporcją głosów: jestem za 15, jestem przeciw 0, wstrzymuję się 0.

Uchwała została podjęta w trybie jawnym, zwykłą większością głosów.

Data: 18.12.2019

Radni zagłosowali jak poniżej:

Jestem za	
1.	Wojciech Brodecki
2.	Mirosław Długosz
3.	Katarzyna Dumin
4.	Alina Fronczak
5.	Jacek Głuch
6.	Piotr Kowalski
7.	Mirosław Młynarczyk
8.	Sławomir Plaskota
9.	Tomasz Stoń
10.	Paweł Świercz
11.	Tadeusz Świerczyński
12.	Krzyszyna Traczyk
13.	Krzysztof Wielgus
14.	Jadwiga Wojtunik
15.	Wiesława Stando

Wstrzymuję się	
1.	BRAK

Jestem przeciw	
	BRAK

Obecni radni, którzy nie wzięli udziału w głosowaniu	
	BRAK

Operatorem systemu był *Admin*.

Wygenerowano z systemu DSSS Vote za pośrednictwem oprogramowania DSSS Vote App.